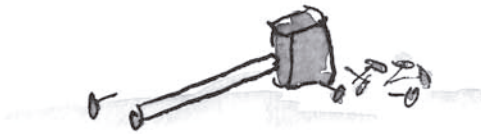

1. Tafels op het plein

Hannes geeft een geweldige mep met zijn hamer. En nog eentje. Het eechoot tegen het dak van zijn schuur. Ziezo, deze spijker gaat er nooit meer uit.

Hannes doet een stap naar achteren en bewondert zijn voerbak.

Zijn armen doen zeer, zijn rug steekt. De hele dag heeft hij doorgewerkt. Maar er is niets wat hij liever doet dan voerbakken maken. En dit is er een geworden om trots op te zijn.

Fluitend neemt Hannes de voerbak onder zijn arm en stapt naar buiten. Deze zal toch wel iemand willen kopen?

Hannes loopt langs de zijmuur van zijn huis tot hij het plein ziet. Langzaam laat hij de voerbak zakken. Wat is er in Betlehem aan de hand?

Op het plein staan tafels. Ze zijn netjes in een rij gezet. En bij iedere tafel staan mensen in een stilstaande stoet. Waar wachten ze op? Is het vandaag feest?

Stralend bekijkt Hannes het plein. Wat voor een feest is het? En waarom heeft niemand hem iets verteld?

Vanuit het niets krijgt Hannes een duw. 'Ga eens aan de kant!'

Twee mannen beuken zijn voordeur open. Ze lopen zomaar naar binnen.

'Wat moet dat in mijn huis?' roept Hannes.

Maar dan ziet hij wie de mannen zijn en sluit hij snel zijn mond.

Er klinkt gerommel in het huis. Wat zijn ze aan het doen?

'Pas toch op,' mompelt Hannes. Dan stappen de twee soldaten naar buiten. Ze tillen de tafel van Hannes het plein op.

Hannes staart de soldaten na. Moet je ze nou zien. Ze pakken gewoon wat ze willen. En als je er iets van zegt, krijg je een pak slaag.

Hannes gromt. Die keizer van hen denkt dat hij hier de baas is.

Hannes voelt aan zijn geldbuidel. Hij is halfleeg. Dat komt ook door de soldaten. Ze dwingen iedereen in het land om geld te geven. Geld voor de keizer. Alsof de keizer arm is. Maar hij is gewoon een stinkend rijke, niet te vertrouwen, gemene en gierige ...

Hannes zucht diep. Ooit. Ooit komt er een koning. Een goede koning.

Dat weet hij zeker, want dat is beloofd door God. Hannes kan niet wachten.

De soldaten zetten de tafel bij de rest. Zijn tafel. Een soldaat neemt plaats en rolt een papier open. Wat is er toch aan de hand?

Hannes kijkt op. De herberg tegenover zijn huis gaat open. Hannes kreunt. Ook dat nog. Buurman Herbert stapt fluitend het plein op.

‘Jo, buurman,’ mompelt Hannes.

‘Jo, Hannes!’ zegt buurman Herbert.

Hij geeft Hannes een klap op zijn schouders. Dan rekt hij zich uit. ‘Wat een prachtige dag.’

Hannes knijpt met zijn ogen. Of buurman Herbert nou praat of slaat, het is altijd hard.

‘Hoe is het thuis, Hannes? Vrouw, zoon, alles goed?’

‘Ja, ja, het gaat zo zijn gangetje.’

Hannes geeft een knik in de richting van de soldaten. ‘Ze hebben mijn tafel gestolen.’

Herbert haalt zijn schouders op. ‘Dan maak je toch een nieuwe? Daar ben je timmerman voor. Of kun je alleen maar voerbakken maken?’

Herbert moet erom grinniken, maar Hannes zwijgt.

Natuurlijk kan hij wel een tafel maken. Maar niets is mooier dan een goede voerbak. Herbert snapt dat toch niet.

De buurman laat zijn ogen over het plein gaan.

‘Vanochtend was het nog rustig. Maar nu is het echt begonnen.’

‘Wat is begonnen?’ vraagt Hannes.

‘Jij let ook nooit op. Het tellen is begonnen. De keizer heeft een nieuw plan. Dit heeft nog geen enkele koning of keizer bedacht.’

Hannes krabt in zijn baard. ‘Tafeltjes tellen?’

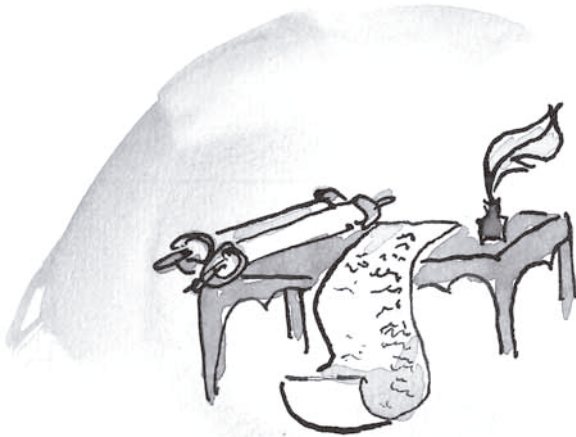
Bam. Weer landt de hand van Herbert op zijn schouder.

‘Die Hannes, jij bent echt niet de slimste, hè? De keizer wil weten over hoeveel mensen hij eigenlijk de baas is. Iedereen moet geteld worden en daarvoor gaan heel veel mensen op reis. Je moet naar de stad of het dorp waar je familie vandaan komt. Daar word je geteld.’

Hannes kijkt donker. ‘Mooi plan is dat. Dan kan de keizer van al die mensen zeker weer geld vragen.’

Hij voelt vanzelf aan zijn halflege geldbuidel.

Maar buurman Herbert hoort hem niet. ‘Kijk,’ zegt hij.

‘Daar komen nog meer reizigers.’

Twee mensen worden door een soldaat naar een vrijstaande tafel geleid. Het tafeltje van Hannes. De reizigers noemen hun naam. De soldaat strijkt zijn papier glad. Hij knikt. Hij weet hoe je die namen moet opschrijven. ‘Kijk je uit voor mijn tafeltje,’ mompelt Hannes. ‘Ik wil geen krassen.’

‘Wat zullen ze moe zijn,’ zegt de buurman.

Hannes trekt met zijn wenkbrauwen. ‘Van het tellen?’

‘Natuurlijk niet!’ Buurman Herbert lacht hard. ‘Wat ben jij ook een vreemde vogel, Hannes.’

Hannes perst zijn lippen op elkaar.

‘De reizigers zijn moe,’ zegt de buurman. ‘Zij hebben zo ver gelopen. Ze zullen honger hebben. En dorst. En wat zullen ze graag willen slapen.’

Buurman Herbert loopt op de reizigers af. Hij spreidt zijn armen. Zijn stem galmt over het plein. ‘Welkom in mijn herberg! Het is mij een eer u te bedienen.’

Hij is zelf een vreemde vogel, denkt Hannes.

Buurman Herbert leidt de gasten naar zijn herberg en laat ze binnen.

‘Deze kant op!’ roept een soldaat.

Hannes draait zich om. Een nieuwe reiziger verschijnt op het plein. Hij moet achter aansluiten. Van de keizer moet je dus naar de stad van je familie. Dat belooft wat, want dit is de stad van David. Wat zullen er veel mensen naar Betlehem komen. Nog meer dan er nu al zijn.

Hannes staart naar de herberg. Buurman Herbert krijgt een drukke dag. Al die reizigers zoeken natuurlijk een plek om te eten en te slapen. En daarvoor moeten ze hem betalen. Hannes laat zijn schouders zakken. Wat zal Herbert veel verdienen vandaag. Hij wel.

Hannes tilt zijn voerbak op en sjokt terug naar zijn huisje. Voor de deur blijft hij staan. Zijn blik glijdt langs de muur omhoog. Had hij maar een herberg. Of een hotel.

Hannes schrikt ervan. Zou dat kunnen? Zou hij van zijn huis een hotel kunnen maken? Hij mist een tafel, dat wel. Maar verder kan het toch best?

Hannes denkt niet langer na. Opgewonden rent hij zijn huis in.

‘Schatje, luister!’ roept hij.

‘Wat is er, pap?’ vraagt zijn zoon.

‘Ik bedoelde mijn andere schatje,’ zegt Hannes.

‘Wat is er, lieverd?’ vraagt zijn vrouw.

‘Ik heb een geweldig plan,’ roept Hannes.

‘Fijn,’ zegt zijn zoon. ‘Wat is het plan?’

‘Pak je spullen. Je gaat logeren!’ roept Hannes.

‘Nu? Bij wie dan?’

‘Je vriendje, oma, de keizer ... Het maakt me niet uit. Ik heb je kamer nodig.’

‘Maar dat kan toch zomaar niet,’ stamelt de vrouw van Hannes.

‘Ik heb nog een plan!’ zegt Hannes.

‘Fijn,’ zegt zijn vrouw. Dan vraagt ze aarzelend: ‘Wat is het plan?’

‘Het is tijd voor vakantie!’ roept Hannes. ‘Bij je moeder!’

‘Logeren bij mijn moeder? Maar dat vind je toch nooit fijn?’

‘Ik ga ook niet mee. Ik heb het veel te druk.’

‘Maar dat kan toch zomaar niet,’ pruttelt de vrouw van Hannes nog een keer.

Hannes stopt vliegensvlug wat kleren van haar in een tas.

‘Het is maar voor een paar weken. Als het langer wordt, laat ik het wel horen.’

Met de bezem in de hand holt Hannes door het huis. De slaapkamers moeten schoon. De gang moet leeg. Logeren in dit hotel wordt een feest.

In de kast kan vast ook een bed. Dan heeft hij drie slaapkamers. Hannes wrijft in zijn handen. Drie gasten in zijn huis. Dat gaat veel geld opleveren.

En dat komt allemaal door de keizer. Wat een fantastisch plan. Hiep hiep hoera! Lang leve de keizer!

Hannes houdt de bezem stil. Hoe heet zijn hotel eigenlijk? Hoe zal hij het noemen? Hotel ... hotel ... Het moet wel een goede naam zijn. Anders lacht buurman Herbert

hem helemaal uit, Herbert de Herbergier. Hij is zelf een vreemde vogel. Je kunt hem beter Herbert de Gier noemen. Hij pikt straks al het geld in dat te verdienen is. Hannes veegt langs zijn voorhoofd. Hij weet best wel dat hij niet de slimste van de stad is en dat hij soms gekke vragen stelt. Maar de mensen worden vrolijk van zijn vragen. En hij kan ook heel goed timmeren. Daar is

Hannes trots op. Het is leuk om een vreemde vogel te zijn. Hannes stamp met de bezem op de grond. Hij zal buurman Herbert eens wat laten zien. Het hotel krijgt de naam van een vreemde vogel. Hotel de Mus! Nee. Hotel het Kanariepietje. Nee. En opeens weet Hannes het.

Hij bedenkt zich niet en verdwijnt naar de schuur. Er moet weer getimmerd worden.

Langs de wand staan de voerbakken opgestapeld. Ze zijn niet meer te tellen. Hoe meer hij er maakt, hoe meer hij er kan verkopen. Daarom neemt Hannes er elke dag een paar mee naar de markt. Alleen wil er haast nooit iemand een kopen. Maar dat geeft niets. Hannes heeft nu een hotel. Hij is dus al bijna rijk.

Hannes gaat aan het werk. Hij zaagt, hij schuurt, hij verft. En hij krijgt rode wangen. Maar als het bord klaar is, stapt hij tevreden naar buiten.

Bij de voordeur van zijn nieuwe hotel klimt hij op een trapje. Boven de deur moet het bord komen. Hannes slaat het met een spijker vast. Zijn ogen gaan langs de versierde letters en de tekening van de vogel.

‘Hotel Toekan.’

Hannes knikt trots.

‘Zo is het. Hotel Toekan. De plaats waar je naartoe kan.’

2. Mooie lichtjes

Hannes staat voor zijn hotel. Het bestaat nog maar net. Maar hij weet het zeker: het is gelijk al het mooiste hotel van Betlehem. De reizigers zullen naar hem toe rennen. Ze zullen bedelen om een plekje in zijn hotel.

Hannes telt nog een keer de kamers en de kast. Drie bedden heeft hij. Drie gasten kunnen erin. Ze boffen maar. En Hannes zelf boft ook, want vandaag wordt hij rijk. Maar dan moet hij wel aan de slag. Het wordt al avond en de zon zakt langzaam achter de huizen.

Kijk nou toch. Bij een tafeltje staan drie mensen. Dat is toevallig. Ze zijn precies met z'n drieën. Hun kleren zitten onder het stof van de reis.

